

Rohrsted: Da man i 1968-69 fra socialforskningsinstituttets side foretog en undersøgelse over saneringsområdernes beboere og deres kendskab til løsning af deres problemer, viste det sig blandt mange andre resultater, at uanset indtægtsgruppe i øvrigt var boligsikringsordningen ukendt for over $\frac{1}{3}$ af beboerne i de saneringsmodne områder. Ganske vist havde denne ordning endnu ikke virket særlig længe dengang, men på den anden side er det afgørende, om beboerne i de saneringsmodne kvarterer har en realistisk forestilling om, hvilke boligmæssige alternativer de har, og hvor meget de bl. a. kan opnå i boligsikring, hvis de vælger at skaffe sig og deres familie en bedre bolig. Denne realistiske forestilling om ordningernes indhold er nok stadig ringe udbredt. Dette viser efter min opfattelse et udpræget behov for en general information; men også den allersimpleste form for information over for beboerne i de saneringsmodne kvarterer har det skortet på.

Hvis man ser på det arbejde, der er gjort vedrørende information over for de beboere, som er et led i saneringsplaner, må man sige, at det burde være en selvfølge, at man orienterede ejere og lejere om de saneringsplaner, der foreligger, og om de konsekvenser, som vedrører beboerne. Den situation, vi i dag har, er, at kommunen eller saneringsselskabet måske gennemfører en sådan information over for beboerne, og denne situation er uantagelig. I bemærkningerne til lovforslaget fremføres det, at der i praksis har været tilfælde, hvor man har manglet orientering. Det kan altså lade sig gøre i dag at komme meget langt frem med saneringsplaner, uden at de implicerede beboere overhovedet har kendskab til dem. Denne situation er utilfredsstillende. Jeg er lige ved at bruge et stærkere udtryk.

Mit parti har gang på gang bedt om større offentlighed vedrørende det offentliges dispositioner. Overført på denne sag må vi bede om større åbenhed over for såvel ejere som lejere i de områder, der er impliceret i saneringsplanerne. Denne større åbenhed bør omfatte både information vedrørende mulighed for opnåelse af erstatningsboliger samt information om mulighed for støtte til betaling af husleje, beboerindskud m. v. Vi kan derfor give vor fulde støtte til, at denne informationspligt lovfæstes, idet vi erken-

der, at den situation, vi har nu, er uantagelig.

Om det andet hovedpunkt, som saneringslovsændringerne vedrører, nemlig ejerlavssaneringerne, må jeg sige, at hvis man ser historisk på det forslag, der ligger her om indskrænkninger i mulighederne for ejerlavssanering, blev der ved saneringslovens behandling i 1969 fra Københavns kommune fremsat et forslag om, at man ved totalsanering kunne forbyde oprettelse af ejerlav. Dette forslag faldt imidlertid i udvalget. Siden har Grundejernes Landsforbund tilsluttet sig, at man ved totalsanering burde kunne forbyde ejerlavsoprettelse, men ministeren er ved sit forslag gået endnu videre. Man er ikke standset ved totalsanering, og det er her, jeg godt vil se lidt kritisk på det foreliggende lovforslag i udvalget, for vi må erkende, at saneringsopgavernes omfang er så stort, at der er rigelig brug for, at alle kræfter involveres. Der er god plads til både kommunerne, saneringsselskaberne og ejerne inden for denne sektor, hvis vi skal komme igennem med de fornødne saneringer i løbet af de kommende år. Derfor synes jeg nok, at man burde give ejerlavssaneringsinstituttet en større chance, før man indskrænker så væsentligt, som der her vil være tale om. Der er praktisk taget kun gennemført én større ejerlavssanering, nemlig Danmarksgadesaneringen på Frederiksberg, og den forløb jo fuldt tilfredsstillende og skaffede en sanering af dette område.

Det afgørende må naturligvis være, at vi når frem til en sådan ordning vedrørende ejerlavssaneringerne, at ejerne også er interesseret i at forbedre deres ejendom inden for saneringsplanerne. Jeg vil gerne give tilsagn om at kigge på, hvordan vi kan nå en passende forenkling af proceduren uden at slå disse private initiativer i stykker, som vi også har brug for på dette område.

Vedrørende de øvrige ændringer skal jeg ikke sige andet, end at de forekommer vel begrundede, og vi må så kigge på dem i udvalget. Der er én ting, jeg godt vil understrege, og det er det spørgsmål, som ministeren bringer op i sin fremsættelse, om, at man måske bør se på en videre adgang til at yde flyttegodtgørelse til boliglejere og erstatning for erhvervslejere. Det vil vi godt være med til i udvalget, for det er vort indtryk, at der netop for mange erhvervsleje-